

Su Samurunun Yüzen Kitabı

Ebru Mina TOMURCUK

Su Samurunun Yüzen Kitabı

Ebru Mina TOMURCUK

Pip adlı su samuru geniş, kıvrılarak akan bir nehrin kıyısında yaşıyordu. Her sabah serin suda yüzer, küçük balıkları kovalar ve yusufçukları izlerdi. Aydınlık bir gün, patisine bir şey çarptı. Tek başına yüzen küçük, su geçirmez bir kitaptı. Pip onu sudan kaldırıp evirip çevirdi. "Nereden geldin?" diye fısıldadı, bıyıkları merakla titriyordu.

Pip kitabı güneşle ısınmış düz bir taşa taşıdı ve kapağını açtı. Sayfalar kuru ve sağlamdı, her sayfa resimlerle doluydu. Ahşap evlerin ve yelkenli küçük kayıkların çizimleri vardı. Sözcükler, insanların güldüğü ve mal alıp sattığı hareketli bir nehir kasabasını anlatıyordu. Pip'in yuvarlak kara gözleri kocaman açıldı. " Koskoca bir kasaba mı?" dedi. "Tam burada, benim nehrimin kıyısında mı?"

Pip okumaya devam etti, krem rengi karnı taşa karşı sıcacıktı. Kitap, çok çok uzun zaman önce nehrin kıyısında duran bir kasabadan söz ediyordu. Fırıncılar, kayık yapımcıları ve kıyı boyunca seke seke yürüyen çocuklar vardı. Ama sayfalar kasabanın kaybolduğunu da söylüyordu. Nereye gitmişti? Pip kitabı göğsüne bastırdı. Bunun özel bir şey olduğunu, korunması gerektiğini biliyordu.

Tam o sırada kıyıya uzun, mavi-gri bir balıkçıl kondu. Bu, nehrin her kıvrımını bilen bilge yaşlı kuş Mara'ydı. "Ne buldun, küçük su samuru?" diye sordu, altın rengi gözleri keskin ve sevecendi. Pip kitabı kaldırdı. "Eskiden burada olan bir kasabayı anlatıyor," dedi. "Ama nereye gittiğini bilmiyorum. Bana yardım edebilir misin?"

Mara yaklaşıp sayfaları inceledi. Uzun, kıvrık boynu, saz sepetinden okurken sallanıyordu. "Bunlar eski hikâyeler," dedi yumuşak bir sesle. "Bu kasaba hakkında fısıltılar duymuştum. Adı Riverside'dı ve hemen şu virajın ardında duruyordu. Ama nehir yönünü değiştirdi ve kasaba unutuldu. Bu kitap bir hatıra bekçisi. Onu güvende tutmalıyız."

Pip'in kalbi heyecanla çarptı. "Herkes söylemeliyiz!" diye bağırdı. O ve Mara, kunduz Bramble'ı bulmak için nehir kıyısı boyunca aceleyle yürüdüler. Bramble sağlam ve güçlüydü, kalın kızıl-kahverengi kürkü ve geniş, düz bir kuyruğu vardı. Ahşap tokmakıyla bir barajı onarmakla meşguldü. "Kayıp bir kasaba hakkında bir kitap mı?" dedi, kafasını kaşıyarak. "Bu önemli. Onun için kuru bir yer bulmalıyız."

Bramble alet kemerine vurup düşündü. "Nehir hızla yükselebilir," dedi. "Kitabı yağmurdan ve sellerden koruyacak bir barınak lazım." Pip başını salladı, kitabı bir ön patisinde nazikçe tutuyordu. "Birlikte inşa edebiliriz," dedi. "Ama önce biraz daha okuyalım. Kitap bize kasabanın hikâyelerini nasıl kurtaracağımızı söyleyebilir."

Nehir kıyısında kitabın etrafında toplandılar. Mara eski bölümleri yüksek sesle okudu, sesi sakın ve netti. Sayfalar, kasaba halkını evlerinden eden büyük bir selden söz ediyordu. Evlerini bırakıp bir daha dönmediler. Ama bu kitabı geride bıraktılar, birinin hatırlamasını umarak. "Yani kitap bir mesaj gibi," dedi Pip. "Hatırlayanlar biz olabiliriz."

Tam o sırada sudan küçük, tüylü bir kafa çıktı. Bu, Pip'in küçük arkadaşı Finn'di, boynunda parlak yeşil bir yaprak pelerin vardı. "Ne okuyorsunuz?" diye sordu, kocaman kehribar rengi gözleri parlıyordu. Pip ona resimleri gösterdi. "Riverside adında bir kasaba," dedi. "Uzun zaman önce kaybolmuş." Finn heyecanla kıpırdandı. "Bana daha fazla anlat!"

Mara sayfaları çevirdi ve Finn'e su kenarında oynayan çocukların çizimini gösterdi. "Kasabanın bir okulu, bir pazarı ve her sabah çalan bir çanı vardı," dedi. Finn'in kuyruğu mutlulukla suya çarptı. "Keşke görebilseydim!" diye ciyakladı. "Ama hikâyeler hâlâ burada," dedi Pip. "Ve onları güvende tutacağız, böylece herkes keyfini çıkarabilir."

Bramble ayağa kalktı ve güçlü patilerini gerdi. "Tam burada, kıyının yüksek bir yerinde bir barınak inşa edeceğiz," dedi. "Sıkı kapaklı ahşap bir kutu, böylece kitap kuru kalır." Diğerleri sevinçle bağırdı. "Çatı için saz toplayacağım," dedi Mara. "Onu sabitlemek için taşlar bulacağım," dedi Finn. "Ve hazır olana kadar kitabı yanımda tutacağım," dedi Pip.

Bütün öğleden sonra çalıştılar. Bramble çekiçle vurdu ve testereyle kesti, her vuruşta düz kuyruğu yere çarpıyordu. Mara sazları sıkı bir çatıya ördü. Finn oradan oraya koşturdu, küçük taşlar ve dallar getirdi. Pip yakında oturdu, herkes kasabanın tarihini duyabilsin diye kitabı yüksek sesle okudu. Güneş alçaldı ve barınak şekillenmeye başladı.

Sonunda Bramble son parçayı yerine yerleřtirdi. Barınak, sıkı kapaklı ve hava için küçük pencereleli ahřap bir kutuydu. Kıyının yüksek bir yerinde duruyordu, herhangi bir selden güvende. Pip su geçirmez kitabı dikkatlice içine yerleřtirdi. "İřte," dedi. "Artık Riverside'ın hikâyeleri bir daha asla kaybolmayacak." Arkadařları etrafında toplandı, yaptıklarıyla gurur duyuyorlardı.

Mara gülümsedi. "Bu hikâyeleri paylaşmalıyız," dedi. "Nehirdeki her hayvan Riverside'ı bilmeli." Pip başını salladı. "Kitabı sırayla yüksek sesle okuyabiliriz," dedi. "Finn de küçüklerle göstermek için resimler çizebilir." Finn sevinçle zıpladı. "Eski kasabanın haritasını yapacağım!" dedi. "Ve her hafta bir hikâye günü yapacağız."

Haber hızla yayıldı. Su samurları, balıkçılar, kunduzlar ve hatta bir ördek ailesi masalları dinlemeye geldi. Mara okurken Pip kitabı açık tuttu ve Finn yaprak pelerini dalgalanarak bölümleri canlandırdı. Nehir kıyısı kahkahalar ve hayranlıkla doldu. Riverside kasabası artık kayıp değildi. Hikâyelerini seven hayvanların kalplerinde ve zihinlerinde yaşıyordu.

Güneş batarken Pip barınağın yanında oturdu, kitabı tutuyordu. Küçük bir su samurunun onu tek başına yüzerken nasıl bulduğunu düşündü. "Bilgi bir nehir gibidir," dedi yumuşak bir sesle. "Bir arkadaştan diğerine akar ve hiç kurumaz." Finn bilgece başını salladı ve nehrin üzerinde parıldayan yıldızları izlediler. Kitap güvendedeydi ve hikâyeler yaşamaya devam edecekti.